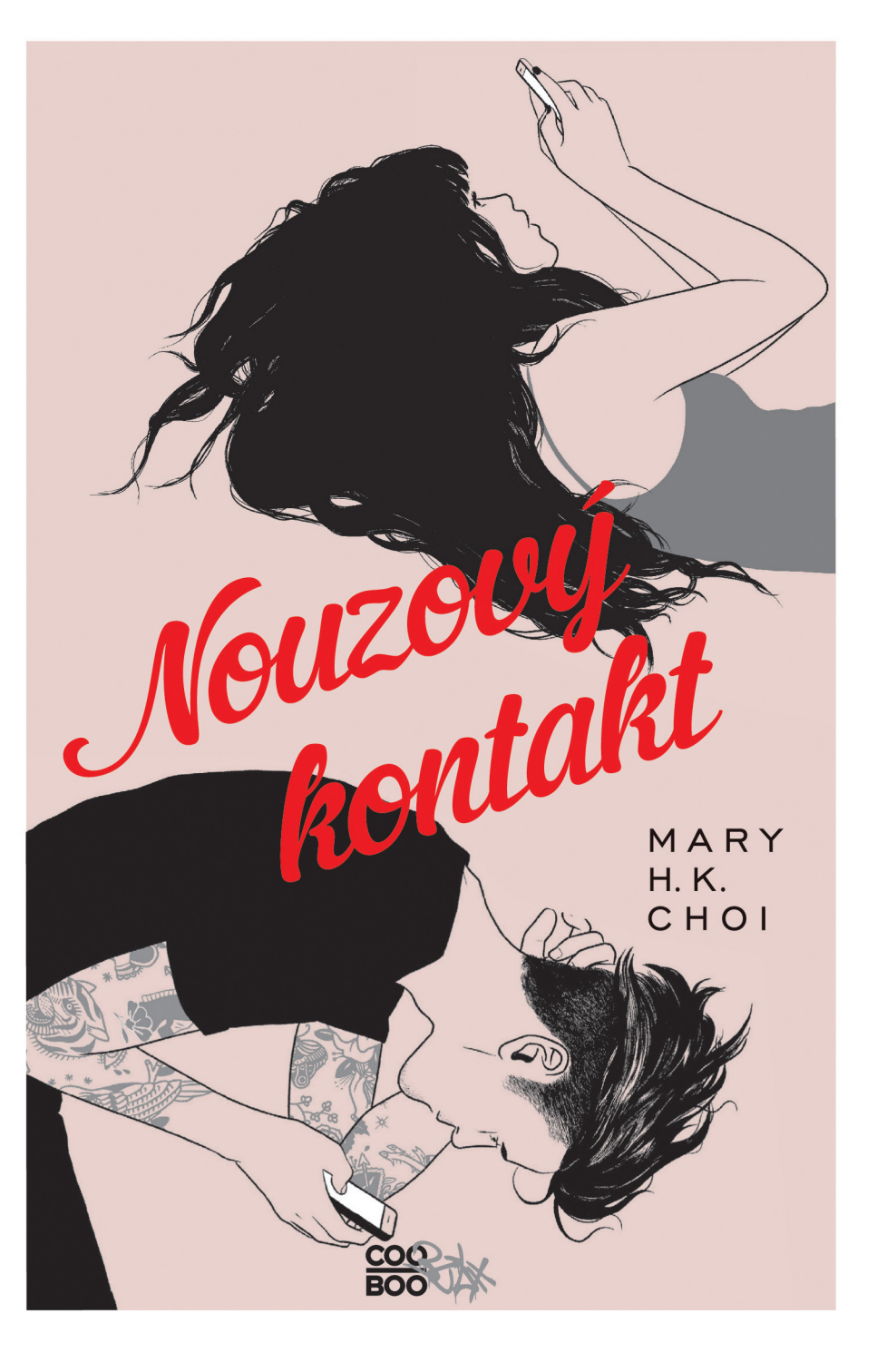

An illustration of a man and a woman, both looking down at their smartphones. The woman, at the top, has long, dark, wavy hair and is wearing a grey tank top. The man, at the bottom, has short dark hair and is wearing a black t-shirt. He has extensive tattoos on his arms, including a large one on his right forearm. The background is a solid light pink color.

Nouzový kontakt

MARY
H. K.
CHOI

COO
BOO

Nouzový kontakt

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Mary H.K. Choi

Nouzový kontakt – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

COO
BOO

Nouzový kontakt

MARY H.K. CHOI

COO
BOO

Přeložil Zdeněk Uherčík

Copyright © 2018 by Mary H. K. Choi

Jacket illustration copyright © 2018 by ohgigue

All rights reserved, including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

Translation © Zdeněk Uherčík, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7544-671-8

ISBN e-knihy 978-80-7544-711-1 (1. zveřejnění, 2018)

Pro mámu

PENNY

„Hele, Penny...“

Penny okamžitě věděla, že ať Madison Chandlerová řekne cokoliv, nebude se jí to líbit. Madison se s úsměvem naklonila blíž a mhouřila drobné korálkové oči. Penny zatajila dech.

„Proč je tvoje máma taková *coura*?“

Vyšší z obou dívek významně pohlédla na Pennyinu matku, která si opodál povídala s Madisoniným otcem.

Penny cítila až v uších, jak se jí rozbušilo srdce.

**Jak reagovat na skutečnost,
že Madison Chandlerová nazve tvoji mámu courou:**

1. Vrazit jí facku.
2. Vrazit facku jejímu odpornému tátovi,
který si stále prokrupává prsty.
3. Nedělat nic a později se vztekle vybrečet v soukromí
pokojíku a k tomu si pouštět The Smiths.
Jsi přece důstojná pacifistka. Namasté.
4. Použít vrozené pyrokinetické schopnosti
a spálit obchoďák žárem milionů sluncí.

Penny se zadívala do zelenomodrých očí své protivnice. Proč tohle? A navíc v prodejně Apple? Tohle bylo bezpečné místo. Útočiště. Penny se chystala vypadnout z tohoto dusivého města. Už

byla *tak blízko*.

„Na něco jsem se ptala,“ řekla Madison a se syknutím vtáhla vzduch mezi zuby. Nosila čirá rovnátka, ale nikoho tím neobalamutila.

Vrazit jí facku by rozhodně mělo ozdravný účinek.

„Haló, je tam někdo?“

Hodně ozdravný.

Proboha, co si to Penny namlouvá? Platí varianta číslo tři. Vždycky to tak bylo. V tomhle stádiu hry nemělo žádný smysl hrát si na hrdinku. Zvlášť při výšce necelých sto šedesát centimetrů, „roztomilém“ pravém háku a reakční rychlosti, která byla přinejlepším hlemýždí.

Ale co. Za čtyři dny bude na koleji a názory těchhle místně slavných lidiček jí budou ukradené.

V okamžiku, kdy Madison poodstoupila, aby si Penny změřila z jiného, zřejmě výhrůžnějšího úhlu, se objevil prodávač s jejím zbrusu novým telefonem.

Deus ex MacStore, kámo.

Penny sevřela hladkou krabičku. Slibně se leskla a podle toho, jak byla těžká, musela stát majlant. Střelila pohledem k laptopům, kde se „taťka Maddy“ (trhni si), jak se představil, s vlezlým úsměvem nakláněl k její mamce Celeste. Penny si povzdechla. Už od Vánoc se snažila vyžebrot nový telefon, ale takhle si to rozhodně nepředstavovala. Čekala kolem toho trochu víc slávy. Nebo aspoň pomoc při výběru pouzdra.

„Ale vážně, proč se tvoje máma oblíká jako gejša na lovu?“

No jo, Madison Chandlerová sice ve čtrnácti dostala kaviárovou kabelku Chanel po mámě a v šestnácti Jeep Wrangler, ale měla inteligenci sendviče.

Zaprvé gejši nebyly prostitutky. To byl obecný omyl ignorantů a intelektuálních lenochů. Některé gejši okouzlovaly své zákazníky tancem a vybranou konverzací – jako ve *Vzpomínkách gejši*. Penny ten román zbožňovala až do chvíle, kdy zjistila, že jej napsal nějaký obyčejný běloch. A zadruhé každý, kdo má aspoň nějaké pozorovací schopnosti, ví, že kimono poskytuje dokonalé

krytí. Je to něco jako burka nebo čádor, přestože kimona nezakrývají vlasy ani tvář.

Přesto si Penny přála, a nebylo to poprvé, aby mamka přestala nosit trička, ze kterých jí koukalo břicho. Zvláště k legínám. Působilo to vyloženě gynekologicky. Penny byla samozřejmě oblečená do svého beztvarého černého oděvu, který se hodil na den i večer, a díky němu unikala veškeré pozornosti.

„My jsme Korejky,“ špitla. Madison zmateně našpulila rty, jako kdyby se právě dozvěděla, že Afrika není stát. „Gejši jsou Japonky,“ dokončila Penny. Jestli chceš být rasistka, neměla bys být takový ignorant. I když to je asi protimluv...

Pan Chandler se bouřlivě smál něčemu, co právě řekla Celeste, která dlužno říct sice byla sexy, ale ne tak směšná.

„Taťko,“ vypískla Madison a zamířila k němu.

Taťko? Hnus.

Penny by se vsadila, že se v jejich rodině líbají na ústa. Vykročila za Madison.

„Jestli chcete, zastavte se u mě v kanceláři a já se podívám na vaše portfolio,“ pokračoval pan Chandler. Měřil téměř dva metry a Penny krásně viděla všechny chlupy, které mu rostly z nosních dírek.

„Jak říkám všem svým klientům, ranní ptáče s duchodem dál doskáče. Zvláště když má prázdné hnízdo.“ Pokývl k Penny.

„Sakra,“ zaklel, když si navyklými pohyby zběžně prohledal kapsy. „Nemám u sebe vizitku, ale jestli chcete...“ Vyndal telefon, zazubil se a naznačil vytukání čísla.

Penny to zarazila.

„Mami,“ řekla a chytila ji za zápěstí. „Už musíme jít.“

• • •

Penny šťvalo, jak její máma jednala s panem Chandlerem, navlečeným ve fajnové růžové košili s krátkým rukávem a se zářivým snubním prstenem na prsteníčku. Bylo to stejné jako se všemi chlapy. Člověk by řekl, že si dá pauzu, a týden před tím, než její

jediná dcera odjede na kolej, se jí bude věnovat, ale to ne. Ona musí mávat umělými řasami na nějakého chlapíka, který snad právě vylezl ze solárka.

V autě si Celeste srovnala prsa pod pruhovaným tričkem a zapnula si bezpečnostní pás. Mít za matku nadřzenou dračici bylo k uzoufání.

Celeste vyjela z parkoviště a tíživé ticho houstlo.

Když vjely na silnici, začala japonská kočka, připevněná na přístrojové desce, chrastit. Penny se na ni zadívala. Byla veliká asi jako houska, s hlavou na pružině a s prázdnýma očima. Tahle před nedávnem zaujala místo plastové Hello Kitty, kterou dočista vyšisovalo slunce. Celeste měla mánii všechno zdobit. Bylo to až patologické. Penny to připomínalo ty bohaté mrchy ze „Super šestky“, Maddy a Rachel Dumasovy, Allie Reedovou a tři další sadistky s lesklými vlasy, které nosily metráky prstenů a náramků a každý týden měly nové blýskavé pouzdro na telefon. Už z dálky jste slyšely, že jdou po chodbě, protože ty cetky, které měly navěšené na školních taškách, dělaly strašný kravál. Problém byl, že kdyby Celeste chodila na Ranierovu střední, zřejmě by se s nimi kamarádila.

Penny chyběla nějaká parta. Zdravila se se spoustou lidí, ale její nejlepší kamarádka ze školy Angie Salazarová přešla před posledním ročníkem na střední Sojourner Truth. Penny tak zůstala ve společenském vzduchoprázdnu. Kdyby pod úrovní naprosté neviditelnosti byly padací dveře do ještě nižší úrovně, Penny by bezpečně přišla na způsob, jak jimi propadnout. Společensky v podstatě neexistovala.

Kočka nepřestávala chrastit. Jestli to takhle půjde dál, bude na cucky dřív, než vyjedou na dálnici. Darwinismus v praxi. Křehké zvířátko nemá v rychle jedoucím autě co dělat. Zvlášť ne v rychle jedoucím autě řízeném její matkou, která nemá právo řídit cokoli široko daleko...

„Proč to děláš?“ vybuchla Penny. Nejraději by vyrazila okénko a vyhodila kočku ven. A pak možná skočila za ní. Dnešek měl vypadat jinak. Penny se na něj těšila celé týdny. Máma si vzala

na odpoledne volno a Penny se hrozně dotklo, když si jí Celeste přestala všimat, jakmile uviděla Chandlerovy. Penny samozřejmě nepřizná, co ji doopravdy šťve. I žalostní vydědenci mají svoji úroveň.

„Co?“ obrátila Celeste oči v sloup. To dětské gesto její matky ji namíchlo ještě víc. Nejraději by s Celeste zatřásla tak, až by se jí vysypaly plomby.

„Proč musíš pořád s každým flirtovat?“ Celeste byla mateřským ekvivalentem péřového boa. Nebo lidského pozlátka. „Je to pořád dokola.“

„O kom vlastně mluvíš?“

„Přece moc dobře víš...“

„O Mattu Chandlerovi?“

„Jo, o tom primitivním, hnusném ,taťkovi Maddy‘, který je čirou náhodou ženatý!“

„Já vím, že je ženatý,“ cílila se Celeste. „A o jakém flirtování to mluvíš? Byla jsem jen zdvořilá, což by tě mimochodem taky nezabilo. Pořád se jen šklebíš a obracíš oči v sloup. Víš, jak mě ztrapňuješ...?“

„Ztrapňuju? Já tebe?“ Penny se zarazila. „To je paráda.“ Penny upjatě zkrřížila paže na prsou. „Mami, on ti nadbíhal a ty ses jen smála a rozplývala. Bylo to směšný...“

Kočka na palubní desce souhlasně kývala hlavou a dál chras-tila.

„Jak nadbíhal? Tím, že mi chtěl poradit, jak investovat?“

Penny se nechtělo věřit, že její matka může být tak natvrdlá. Každému bylo jasné, že jí „Matt“ chtěl dát mnohem víc než investiční doporučení. Kristepane, dokonce i Madison pochopila, co se děje.

„Jak můžeš být tak pitomá?“

Celeste otevřela a zase sklapla ústa a zatvářil se ublíženě. Dokonce i její kudrny jako by zplihly.

Bylo to poprvé, co Penny řekla své mámě úmyslně něco tak ošklivého. Mrzelo ji to, sotva ta slova vypustila z úst. Její matka nebyla pitomá, ale občas ji považovali za, řekněme, trochu frivolní.

Celeste byla regionální zástupkyní mezinárodní zážitkové agentury, její řeč byla samý hashtag a často se oblékala tak, jako kdyby se chystala na koncert nějaké klučičí kapely. Taková prostě byla.

Penny ji musela neustále bránit. Muži ze sousedství kroužili kolem Celeste jako žraloci. Příhodně se objevovali, když bylo třeba dosáhnout do vysokých polic v supermarketu nebo nabízeli nevyžádanou mužskou pomoc v čemkoli. To, jak se s mlsnými pohledy motali kolem jejího auta, jako kdyby na něco čekali, dohánělo Penny k šílenství. A k tomu všemu byla Celeste neúnavně vstřícná.

Jeden příklad za všechny: na posledního Valentýna přinesl pan Hemphill, jejich starý pošťák, Celeste malou bonboniéru. Byla veliká asi jako myši rakev a uvnitř se tulily čtyři bonbony potažené bílým povlakem a pan Hemphill stále mluvil o Vietnamu, jako kdyby s ním měli oba něco společného. Bylo jasné, že se k nim chce vetřít. Pokud šlo o Penny, byl tohle ten poslední člověk, který by měl vědět, kde bydlíte. Celeste o tom nechtěla ani slyšet.

Penny se dívala z okénka. Tyhle souboje s matkou nebyly nic výjimečného. Ale teď, když má Penny odjet, se Celeste *musí naučit*, jak plout životem. Pro začátek se musí zbavit dotěrných špi navců. Penny byla vyčerpaná. Starostmi o Celeste a z toho, jak ji nesnášela. Kolem se míhaly restaurace s rychlým občerstvením a benzínové pumpy. Rukávem, aby to mamka neviděla, si setřela horkou slzu, která jí náhle vytryskla.

• • •

Později se zastavil její přítel. Penny o něm ale na veřejnosti jako o svém příteli nikdy nemluvila. Spíš byl východiskem z naprosté izolace, v níž se po odchodu Angie ocitla. Bylo to odporné pomyšlení. Zvlášť když Mark byl úplně mimo její ligu. Přinejmenším po fyzické stránce. Což sice nebylo všechno, ale na střední škole možná ano. Většinu času Penny nemohla uvěřit, že spolu chodí. Když Mark projevil zájem, myslela si, že je vadný nebo že si s ní zahrává. Její podezřivost ještě vzrostla, když zjistila, že to tak zřejmě není. Penny se nijak nestarala o to, jak vypadá. Stá-

le vypadala stejně jako v prvním ročníku. Drobné oči, pršáček a obrovské rty. Matka jí slibovala, že do nich doroste, ale nepovedlo se. S Markem tvořili *opravdu* divnou dvojici. Nijak nepomáhalo, že Penny už dávno věděla, že hloubka vztahů je často opakem jejich názvu. Můžete mít stovky „přátel“ na sociálních sítích, a přesto si nemáte s kým popovídat. Stejně tak Angie (ten Brutus) jí nahrazovala *nejlepší* přítelkyni, dokud se úplně nevytratila. Mark mluvil o Penny jako o „kusu“, což jí nebylo vůbec příjemné, protože tak označoval i pizzu, ale pizza byla nejenom kus, ale sakra kus. A právě v tom byl problém. Oba měli raději pizzu než sebe *navzájem*.

„Tak co, dostalas to?“

Penny si zoufale přála, aby ne.

Penny věděla, že za její vlažný vztah k Markovi částečně může skutečnost, že to byl typ kluka, kterého by jí vybrala sama Celeste. Měl slámové vlasy a konvenční vzhled modela od Hollisteru. Ne sice z billboardu, ale určitě ze skupinové fotky v katalogu. Někde vepředu, protože byl malý.

Mark byl také o rok mladší, což byl problém, když s někým tak nějak randíte, protože to znamenalo, že měl jindy přestávku na oběd. Jeho kamarádi byli docela populární, protože mezi nimi bylo několik celkem známých fotbalistů, přestože zbytek té sebranky byli nýmandi. Mark kouřil spoustu trávy a mozek měl jako řešeto. To bylo neštěstí. Dokonce i prima věci, ze kterých mohly vzniknout dobré soukromé vtípky, upadaly do zapomnění. Například jeho mobil stále měnil „zatraceně“ na „za tresku“. Poslala mu tedy namísto zaklení emoji ryby, a jeho jen napadlo, že by si dala rybu.

S Markem se nedalo hnout.

Penny zamrkala.

„Chceš něco zakousnout?“ Otevřela ledničku, vyndala konvici oslazeného čaje a každému nalila skleničku. To byla jediná věc, kterou Celeste dokázala „uvařit“.

Penny si vybavila ten první den, kdy s ní Mark mluvil po páte vyučovací hodině. Potíž byla v tom, že byl svým způsobem posti-

žený. Všichni věděli, že prodělal žloutenku. Dřív chodil s atraktivní Vietnamkou Audrey, jejíhož otce převeleli na leteckou základnu v Německu, a na druhém stupni základky krátce randil s Emily, která byla napůl Thajka.

„No?“ nedal se rozptýlit Mark. „Dostalas to?“ zeptal se znovu a podmanivě se zašklebil.

Penny zvedla svoji skleničku k ústům tak prudce, že jí zacinkala o zuby.

„Baby,“ řekl. Kromě „kus“ nesnášela, když někdo oslovoval dospělou ženu baby. Bylo to tak provařené. Jako sexy oblečení na Halloween.

Mark se posadil na židli na druhé straně příborníku a svůdně jí pokynul. Vlasy se mu svezly přes pravé oko.

Bože, byl tak hezký.

Rozevřel náruč a ona do ní vplula.

„Asi bychom si měli na tenhle způsob komunikace zvyknout,“ zašeptal a ona ucítila jeho dech na uchu. „Oba neradi telefonujeme a ty víš, Penny, co se říká o fotkách.“ Udělal dramatickou pauzu a Penny ani nevěřila, že ještě bude pokračovat. „Vydají za tisíc slov.“

No páni.

Penny mu zabořila bradu do ramene. Mark byl cítit plísni. Bylo to svým způsobem uklidňující. Mark byl často cítit, jako kdyby u nich doma prali jen občas. Zvažovala své možnosti.

Možné způsoby, jak ještě víc odvést pozornost přítele, který se nechá snadno rozptýlit:

1. Rozejít se s ním. Vztah na dálku, založený na katastrofickém nezájmu, je zdrcující.
2. Vyspat se s ním, aby přišla řeč na něco jiného.
3. Rozplakat se a nic nevysvětlovat.

„Ano,“ vydechla Penny. „Dostala jsem to,“ řekla a dodala: „Díky.“ Snažila se, aby to znělo upřímně.

Technicky vzato „to“ znamenalo „je“ a „je“ znamenalo lechtivé

fotky. Penny si vybavila dvě feferonky, které představovaly bradavky jejího přítele, a v duchu se otřásla. Mark si myslel, že erotické fotky jsou tím nejlepším způsobem, jak pokřtít nový mobil. Penny to rozhodně viděla jinak.

No dobře, aspoň nebyly úplně dotažené do konce. Markovi bylo ještě šestnáct a Penny rozhodně nechtěla, aby jí do pokoje na koleji vpadla kvůli dětskému pornu FBI. Odvážné ale byly, to ano. Každá šla těsně pod okraj ochlupení. S několika různými filtry. Penny si dokonce byla jistá, že přinejmenším jednu vylepšil, což byla vlastnost, kterou u muže rozhodně neuznávala. Věděla, že mu musí oplatit přinejmenším stejně. Ňadro (s náznakem okraje bradavky) by bylo tak akorát. Ale nechtěla. Vůbec. Nejraději by fotky vymazala, předstírala, že žádné nebyly, a zmizela.

Byla by z toho venku. Aspoň technicky. Zákon o sledování nahatých fotek za hranicemi města určitě neplatí. Přesto by měla zvážit vycestování mimo stát.

SAM

Samova cesta do práce byla poměrně neobvyklá. Jedno rameno schodiště a nějakých devět yardů chodbou. Na jednu stranu se mohl spolehnout, že neuvízne v dopravní zácpě. Na druhou stranu si připadal, jako kdyby byl neustále v práci. Kavárna House Coffee, kterou Sam vedl, fungovala v Austinu už léta. Nacházela se v nevelké starší šedivé budově se sedlovou střechou, verandou kolem dokola a s velikou bílou houpačkou vepředu. Nejlépe se asi dala popsat jako útulná. Kavárna v prvním podlaží se honosila rozvrzanými dřevěnými podlahami, širokými okny, vestavěnými knihovničkami, ošuntělými pohovkami a halabala rozestavěnými křesly.

V patře se nacházely dva pokoje, dvě koupelny a celé to připomínalo obydlí nějakého vyšinutého sběrače čehokoli. Když se sem Sam nastěhoval, slídl po ukrytých pokladech, které by se daly dobře vydražit. Jeho nálezy se rozhodně nehodily do *Antiques Roadshow*, spíš do televizních reportáží, jako té, v níž pod hromadou videokazet zahynuli bratři dvojčata, když předtím našli známky za čtyřiašedesát dolarů a tisíce prázdných konzerv Chef Boyardee, jejichž různorodé etikety prozrazovaly běh času. Každý pokoj kromě jednoho byl přeplněný krabicemi s pořadači, knihami, oblečením a vším, co se Alu Petridisovi, majiteli kavárny, už nevešlo do jeho domu. V nejmenším pokoji, nejdál od schodiště, ležela na podlaze matrace.

Tam spal Sam.

Jako nějaký sirotek. Technicky vzato jím nebyl, ale vyšlo to nastejno.

Sam ležel a snažil se utřídit si myšlenky. Venky byla ještě tma. Další neklidná noc znamenala, že ho čeká další pochmurný den, kdy bude mít pocit, že se brodí po prsa vodou.

Mrkl na svůj odblokovaný iPhone. Čtyři hodiny a čtyřicet tři minuty ráno. Spát šel někdy před druhou. Bývaly doby, kdy ho před polednem nikdo nedostal z postele. Šťastné dny.

Sakra.

Aspoň tady měl kafe. Osvědčený, skvělý životabudič. Sešel dolů.

O hodinu později se už vůně čerstvě umletých zrn mísila s pachem rozpáleného oleje.

„Kriste pane, Sammy, koblihý?“ Nad Samem se tyčil Al Petridis, jeho šéf a domácí v jedné osobě. Al byl hromotlucky Řek s předloktími jako sudy, o hlavu vyšší a o sto padesát liber těžší než Sam. Trochu Samovi připomínal Donkey Konga, ale správně usoudil, že takové věci se lidem raději neříkají. Al vždy jako první okusil všechno, co Sam upekl. A jeho statný dobrodinec tomu stále říkal „ochutnávání“. I kdyby měl vdoleček už po tisíci, zase by řekl: „Sammy, můžu ochutnat vdoleček?“ Jako kdyby si nebyl úplně jistý, co může očekávat. Jako kdyby nevěděl, jestli ho má sníst celý.

Tajemství: Al chtěl vdoleček vždycky.

Samovi to nevadilo. Al mu nezvyšoval činži. Ani o cent. Nikdy. Jeho šéf šel dokonce tak daleko, že mu platil pár dolarů nad minimální mzdu. Za to by mu Sam pekl, vařil, vytíral a na zádech by mu i vyholil kruhy jako v obilí, kdyby si o to Al řekl.

„To jsou ořechy?“ zeptal se Al a poklepal masitým ukazovákem na čerstvou polevu nějakého pečiva.

Už od dětství Sam rád vařil a pekl, vymýšlel stále komplikovanější jídla, vynalézal náhražky, což bylo skoro pořád, protože jeho matka málokdy kupovala potraviny a on býval často sám doma. Ve dvanácti letech zjistil, že s použitím burákového másla a salsy ve skleničce se dá velmi slušně napodobit thajská kuchy-

ně. Aspoň podle adolescentů s texaskými a německými kořeny, kteří zatím skutečnou thajskou kuchyni neochutnali.

Al dal Samovi volnou ruku v kuchyni už víc než před rokem. Tehdy Sam šéfové ženě k narozeninám beze slova upekl její oblíbený dort s citronovou polevou. Stálo na něm: „Pro paní Petridisovou.“ Prohlásila, že lepší v životě nejedla. Ačkoli z toho Al nechtěl dělat vědu, jeho lepší polovička trvala na tom, že Samovi dá brožury o vaření. Když měl Sam narozeniny, koupili mu dokonce několik kuchařek. To gesto Sama dojalo do té míry, že se celý týden nedokázal podívat Alovi do očí. Na naléhání Petridisových si Sam vyřídil potravinářský průkaz a teď sestavoval sám týdenní menu sendvičů, polévek, salátů a pečiva. Vstával v pět ráno, aby všechno připravil, zatímco jeho kolega Finley, dvojka v kavárně, tmavý hubený mexický kluk s mohutným hipsterským plnovousem a skotským jménem, přicházel až v osm, staral se o kasu a sklízel ze stolů.

„To jsou pistácie,“ řekl Sam Alovi. „A espresso s vanilkou a ibiškem a solená hořká čokoláda.“ Sam měl recept od jedné bloggerky, která tvrdila, že tahle kombinace je pro ženy neodolatelná a upřímně se rozepisovala o svých výzkumech, které to potvrzovaly.

„Dáte si?“ podal mu Sam automaticky talíř.

„Jo, ochutnám koblížek.“ Ukousl polovinu kroužku. „Vynikající, Sammy,“ zamumlal s plnými ústy. Naklonil se blíž, aby mohl vzít další vzorek. Kromě jeho matky byl Al jediný člověk, který mu směl říkat Sammy.

Al naklonil hlavu na stranu. „Tak co, Sammy, dobrý?“ Al byl také jediný, kdo se pravidelně zajímal, jak se mu daří.

Sam měl jednu zvláštnost. Vlastně dvě. Nebyla to žádná velká věda, ale dávaly smysl. Tou první byly jeho vlasy. Měl jich plnou hlavu. Nahoře byly černé a delší a jeho bývala přítelkyně, kterou měl teď v mobilu uloženou jako „Lhářku“, o nich mluvila jako o *nezodpovědných* vlasech.

Když je měl volně zastrčené za uši, byl Sam chladný. Když byly ulízané dozadu, měl bojovnou náladu. Když byly rozčepýřené –

to se stávalo velice zřídka –, byl ochotný věřit každému, kdo se vyskytoval v jeho okolí. Sam už nebyl dost dlouho rozčepýřený.

Dnes měl vlasy za ušima, ale přece trochu upravené. A jejich lesk prozrazoval použití nějakého přípravku. Tohle se nedalo rozluštit.

Kdyby pečlivý pozorovatel Sama sledoval, zvlášť v jeho domácím prostředí, odhalil by jeho druhou zvláštnost. Samovo štěstí bylo určitým způsobem závislé na jeho touze péct. Když jste přišli do kavárny a ve vitrině se povalovala jedna studená placka a tři chudokrevné dánské sýry z obchodu, udělali jste lépe, když jste se mu obloukem vyhnuli. V takových chvílích byste s ním měli jednat jako s člověkem se strupy namísto očí a slovy „*Dnes ne, satane*“ vypálenými velkými písmeny na čele. Tedy opatrně.

Kavárna nakupovala chléb od Easy Tiger, ale pečivo bylo Samovou doménou. Pokud byla vitrina plná čerstvých křupavých sušenek, lepených koláčků nebo misek s banánovou žemlovkou se smetanovým krémem, znamenalo to, že když vejdete dovnitř, je Sam schopný začít vás objímat. Navíc si to užijete. Sam byl nespoutaný objímač. Dnes vyrobil deset koláčků a koblih. Nic jiného. A to mohlo znamenat cokoli.

„Ale jo, Ale. Mám se fajn.“ Sam opatrně namočil největší koblihu do vanilkovoibíškové polevy v mělkém talíři a pak ji stejně opatrně položil na drátěný stojan. Snad nejzvláštnější byl jeho úsměv. Někdy to vypadalo, že při těch vzácných příležitostech, kdy se usmívá, je trochu vyvedený z míry. Jako kdyby už vyšel ze cviku. Ale ani se nedá říct, že by se často mračil – to aby prozradil příliš. Obvykle se jen díval skrz vás.

„Tak dobře,“ opáčil Al, letmo si Sama změřil pohledem a odešel. Jen pro jistotu.

Sam namočil další koblihu do polevy. Měl rychlé kostnaté ruce protkané žilami. Paže měl štíhlé, opálené a pokryté tetováním, jako nějaký ruský zločinec. Sam měl spoustu tetování. Na prsou, na zádech a na lýtkách.

Levou rukou nasypal trochu jasně purpurového sypání a pravou rukou pokračoval v namáčení zbývajících tří koblih. S výsledkem byl spokojený.

Někteří muži by sotva označili pečení nebo umění vykouzlit Pikaču v pěně cappuccina za vysloveně chlapeckou záležitost, ale Sam nebyl jako všichni. Nezajímalo ho, jak tráví svůj volný čas nabašení troubové se svými mužskými problémy a pařezem místo krku.

Vešel Fin a okamžitě zavadil pohledem o stojany. Na každém se chladilo šest talířů se čtyřmi neposkvřenými koblihami.

„Co to má být? Limitovaná edice?“ zeptal se. „Tohle prodáme za hodinu.“

„Ne, ty jsou navíc. Pro někoho je dělám,“ opáčil Sam. Fin nasál sladkou vůni koblih.

„Nemůžeš smažit pro holky přes ulici. Musíš ovládnout svoje očekávání.“

Sam se váhavě usmál.

Fin si ho podezíravě měřil.

„Počkat, člověče,“ řekl a svěsil ramena. „Hele, neříkej, že jsou... Neříkej, prosím tě, že ses zase dal dohromady s prolhanou Lhářkou?“ vyhrkl Fin a zvedl ruce v obranném gestu. „Jo, chápu. Je vášnivá, bez urážky, ale když jste se posledně rozešli, měl jsem dojem, že mě to položí.“

Sam nechal zmínky o své velké životní lásce bez povšimnutí.

„Vážně, Same, byls moc dlouho na špatném místě. Z uší ti jdou chemtrails jako obří prdy, člověče.“

„Nejsou pro ni,“ řekl Sam.

Fin si pověsil batoh na věšák, oblékl si zástěru a pohlédl na stojan s nepovedenými kousky. „Můžu si vzít?“ Sam přikývl a Fin ukousl polovinu nepovedené koblihy s polevou. „Hmm,“ zamručel a cpal si do úst druhou půlku. „Ty by pro ni stejně byly až moc dobré.“

PENNY

Byl to velký den. Penny čekala, že bude smutná. Měl by to být takový hořkosladký pocit, ne? Opustit domov a jít na kolej je přece významná věc. Zamrkala, jestli jí neskane nějaká slza. Kdepak. Kolej jí připadala neskutečná, v podstatě nedosažitelná, jako když potřebujete kýchnout a nejde to, nebo nemůžete najít místo, kde vás to svědí. Dokonce i přihlášení probíhalo tak, jako kdyby se dělo někomu jinému. Nedokázala si představit, že vyplnění formulářů a sepsání kompozice bude mít nějaké důsledky. Přihlásila se jen na jedno místo – na Texaskou univerzitu v Austinu – a dostala se tam. Řádně. Z prvních deseti procent její texaské střední se tam dostali všichni.

Vedle postele zazvonil její nový mobil. Byl to Mark.

*Hodně štěstí, baby!
Napiš, až tam budeš!*

Otočila se na záda a usmála se. Přemýšlela, co odpoví. Displej mobilu se nádherně leskl. Božínku, ten mobil byl nádherný. Růžovozlatý v černém gumovém pouzdře s nápisem *Cokoli, cokoli, cokoli*. Nic tak krásného ještě neměla. Tričkem otřela drobnou šmouhu. Byl příliš krásný, než aby ho mohla znesvětit lechtivými fotkami. Zvlášť když má rozlišení 2436 krát 1125 pixelů a 458 ppi. Penny poslala běžného smajlíka.

Sešla dolů. Zatímco stěny Pennyina pokoje byly holé, zbytek Celestina domu, stejně jako palubní deska auta a pracovní stůl v kanceláři, byly plné upomínkových cetek.

Podle Penny nevypadala její matka příliš jako matka, a už vůbec ne jako asijská matka. Nebylo to jen tím, že se oblékala jako módní bloggerka a byla mladší než ostatní matky. Celeste nekontrolovala Penny úkoly ani netrvala na tom, aby hrála na klavír. No dobře, možná Pennyiny představy o asijské matce utvářely filmy, ale sama v životě mnoho Asiatů nepotkala. A už vůbec ne Korejců. Penny měla korejské jméno, ale byla to jen napodobení. Bylo to jen „Penny“ – dokonce ani ne Penelope –, psalo se foneticky korejským písmem, takže vlastně ani nic neznamenal.

Když jí byly tři roky, navštívily její babičku v Soulu. Byla ale tak malá, že si z toho nic nepamatovala, a nikdy se tam už nevrátily. Celeste ale přesto měla v domě místo zasvěcené Koreji. Něco jako oltář. Měla tam malou korejskou vlajku, zarámovaný plakát olympijských her z roku 1988 a jejich maskota, papírového tygra. Také tam byl malá zalaminovaná fotografie popového zpěváka Raina v bílém obleku předtím, než nastoupil vojenskou službu. Když byla její kamarádka Angie u nich poprvé na návštěvě, ptala se, jestli to není její bratr.

Všude v domě byly spousty sněžících skleněných koulí, Eiffelovky v různých velikostech a zarámované reprodukce světového umění – dvakrát van Goghova *Hvězdná noc* (jednou na utěrce), Monetovy *Lekniny* a několik rozmazaných baletek od Degase. Penny tomu říkala „umění na ledničku“. Věci, které jste viděli tolikrát, že si snadno představíte, jak dělníci někde v Číně už obracejí oči v sloup nad tím, že to musejí vyrábět stále dokola.

Z celé té hromady věcí si Penny cenila jen jediného. Fotografie svých rodičů. Opatrně ji zabalila do trička a nacpala do batohu, aby si ji vzala s sebou do školy. Byla to jediná jejich fotografie, kterou měla, a zřejmě i jediná, která kdy existovala. Byla zdrojem padesáti procent informací, které o tátovi měla. Ostatní informace byly tyto:

1. Pennyina matka a její otec se kupodivu setkali na bowlingu při hromadném rande naslepo.
2. Měl rozkošný zadek (tak to říkala Celeste), protože na střední škole hrál baseball.
3. Byli nerozluční. Samozřejmě až do chvíle, kdy se rozešli.
4. Byl to také Korejec!
5. Jmenoval se Daniel Lee, a pokud Penny věděla, žil v Oregonu nebo v Oklahomě. Nebo to bylo Ohio. Každopádně to začínalo na O.
6. V těch třech státech žilo celkem tři sta patnáct Danielů Lee. Z nich někteří mohli být bílí. Nebo černí.

Na fotce jsou její rodiče na pláži u Port Aransasu. Jsou to ještě děti. Celeste se za ty roky viditelně nezměnila (Asiaté nemívají vrásky) kromě toho, že tehdy měla kulatější obličej, plnější tváře i rty. Sedí na černo-žluté plážové dece s obrázkem Batmana. Daniel má na hlavě kovbojský slamák, ale žádnou košili. Celeste má kšiltovku s nápisem Porn Star a jasně červené bikiny. Sedí se zkříženýma nohama, kření se zpod obrovských bílých slunečních brýlí a v ruce drží kelímek s ledovou tříští. Celeste tvrdí, že už tehdy musela mít těhotenské chutě, protože po černých malinách obvykle zvrací. Penny připadá nehorázně nespravedlivé, že její mamka měla v těhotenství tak ploché břicho, ale spravedlivé není ani to, že její černoooký otec zmizel z města dva měsíce před jejím narozením.

„Byl to ten nejzábavnější chlapík, jakého jsem kdy potkala,“ řekla Celeste, když Penny rozbila balíček ke svým devátým narozeninám. „Uměl pokládat ty nejlepší otázky.“ Penny se na něho hodně vyptávala. Chtěla vědět všechno (hlavně pokud se to týkalo jí). Jestli se na ni ptal, jestli má jinou rodinu, kde by měla bratry a sestry, se kterými by si mohla hrát, kdy ho uvidí. Penny ale poznala, že Celeste o něm nerada mluví. Uzavírala se, řekla, že ji bolí hlava, a odcházela do svého pokoje. Penny si proto otázky nechala pro sebe a už se nikdy nevyptávala. Fotografie schovávala v prádelníku.

Celeste popotahovala dole v kuchyni, stejně jako když šla Penny spát. Penny měla podezření, že to jenom hraje. Stejně jako youtuberky vzlykaly na silně upravených zpovědních videoblozích, dokázala Celeste vášnivě vykřikovat při semifinále pěveckých soutěží nebo při jakémkoli filmu, v němž se objevila zvířata. Penny by raději snědla hrst vlasů, než aby dala najevo své skutečné city. Nemluvě o tom, že si nebyla jistá, jestli by dokázala přestat, jakmile by s tím začala.

„Mami?“

Celeste vzhledla od kapesníku, který žmoulala v rukou. Měla oteklé oči, jako kdyby *opravdu* plakala celou noc.

„Ahoj, děvče.“ Usmála se, ale vzápětí se znovu zhroutila. „Mohla bych, *prosím*, jet s tebou? Koupila bych ti oběd. Pomohla s výzdobou?“

„Oběd si umím koupit sama,“ opáčila Penny. „Navíc bys musela za mnou jet celou cestu ve svém autě a nazpátek jet sama. Já bych zase musela jet za tebou ve svém autě, abych věděla, že ses dostala v pořádku domů. To je bláznivý kolotoč.“

Celeste polkla. „Víš, že jsem netušila, že to bude tak těžké?“ Zdálo se, že ji to opravdu překvapilo. Celá se trásla jako vyděšená čivava. Penny si povzdechla a objala ji. Bude jí chybět.

Zatraceně. Snad se nerozbrečím?

Pevně zavřela oči, aby se jí také nezalily slzami.

Kdepak.

„Víš, jsem na tebe hrdá,“ řekla Celeste, odtáhla se a srdnatě se usmála.

Penny se na ni zadívala. Připadala jí tak drobná. Dokonce vetřelá. V tom odpoledním světle, džínách a sepraném tričku s nápisem *Slay Hunty* vypadala jako studentka prvního ročníku stejně jako Penny. Bylo smutné, že to mezi nimi neklapalo.

Když byla Penny na základní škole, držely spolu jako dva spiklenci. V době, kdy pro ni bylo největším dobrodružstvím dát si ke snídani kávu u Starbucks se slaným karamellem, si Penny myslela, jaké má štěstí, že je mamka její nejlepší kamarádkou. Mohla být dlouho vzhůru, líčit se, půjčovat si máminy šaty, barvit si

vlasý všemi barvami duhy. Život byla jedna nekonečná divoká dámská jízda. Na střední škole to Penny začala postupně vidět jinak. Už Celeste nepsala tisíc esemesek denně, aby jí odsouhlasila oblečení nebo poradila. Celeste a Penny se staly dokonalými protiklady. Celeste byla pyšná na svoji dobře vychovanou, pilnou dceru a učila ji, jak zfalšovat její podpis na dopisech ze školy, a dala jí vlastní kreditku pro „módní nouzi“. Podporovala ji, aby si v patnácti s odřenýma ušima udělala řidičák ne proto, že by to potřebovaly, ale protože si Celeste myslela, že Penny bude mnohem populárnější, když bude moci vozit své spolužáky. Čím víc se Celeste snažila, tím víc se Penny držela zpátky. Přinejmenším ji vadilo, že se Celeste v některé fázi rozhodla, že se Penny může vychovávat sama.

Penny vyšla na příjezdovou cestu s mamkou v závěsu. Otočila se a jednou rukou ji objala. Představovala si sama sebe jako příslušnici odchytové služby, která v bytě chytá kraju, a celou dobu se dívala Celeste do očí. Pak, bez náhlých pohybů, rychle otevřela dveře auta a vklouzla dovnitř.

Zapnula si pás a vyjela z příjezdovky vstříc svobodě. Trochu se bála jet na kolej sama. Podle příběhů na Instagramu by ji a její zabalené věci měl vézt táta v obrovské dodávce. Dohadovali by se, co si cestou pustí, ale nakonec by výběr nechal na ní, protože mu bude moc chybět. Při loučení by jí se staženým hrdlem vtiskl do ruky padesát dolarů, zamumlal něco ve smyslu, ať si to užije, a ona by hluboko v srdci věděla, jak ji má moc rád.

„Mám tě ráda!“ zakvílela Celeste a vytrhla Penny ze zamyšlení.

Penny stáhla okénko. „Taky tě mám ráda, mami. Pak zavolám. Určitě.“

Tentokrát se Penny už sevřelo srdce. Začalo ji svědit v nose. Byl to ten pocit těsně předtím, než vyhrknou slzy. Ve zpětném zrcátku viděla, jak se mamka zmenšuje a zmenšuje a zuřivě mává.

O hodinu a půl později vjela Penny na obloukovou příjezdovou cestu u Kincaidu.

„Proboha,“ zašeptala a s rukama přikovanými k volantů zírала na budovu. Kincaid byla jedna z nejstarších kolejí Texaské univerzity a vypadala příšerně. Penny uvažovala, jestli je ta ošklivost nějak cítit i uvnitř. S osmi patry a fasádou v modré a lososové barvě budova vypadala spíš jako hotel v Miami ze sedmdesátých let než jako kolej. Byla to ta nejpodřadnější část kampusu a z toho pohledu bolely oči. Křiklavé barvy jí připomínaly laciné, zvířátky potištené pláště, které s oblibou nosili dětští onkologové. Ten zuřivý optimismus působil depresivně.

Kolem dodávek s obrovskými plastovými kontejnery, koší s prádlem a stojacími lampami se tísnili nervózní rodiče a prváci. Sotva Penny stáhla okénko, aby se rozhlédla, strčila jí dovnitř hlavu pihovatá brunetka, div se nesrazily nosy. Měla oči vykulené touhou pomoci, i kdyby to mělo Penny zabít.

„Jméno?“ vyhrkla dívka. Z jejího dechu na Penny zavanuly chipsy Fritos.

„Leeová. Penelope.“

„Hmm... Leeová?“ Jela prstem po papíru a pak na něj klepla.

„Ha. Tady tě mám, drahoušku.“

Br. *Drahoušku*. Té pipině bylo sotva devatenáct.

Dívka sklouzla pohledem na Pennyinu rudou rtěnku. Penny ji s poznámkou „víc se směj!“ našla v kapse batohu. Celeste měla ve zvyku strkat mezi její věci kosmetiku nebo vystřižené články o prospěšnosti pozitivního myšlení. Zákeřné dárky, které zaváněly kritikou.

„Mohla bys trochu couvnout, drahoušku?“ zavrkala Penny. „Nevím, kde končí můj obličej a začíná tvůj?“ Řekla to přesně tak, jak by čekala od ní, všechno zabalené do otázky.

Nějakým „drahouškováním“ si ji Chipsová Miss Texas rozhodně nemohla podmanit.

Dívka rychle zvedla hlavu.

„Božíčku?“ pípala a blýskla vybělenými zuby. „Copak mě všichni ti rodiče neslyšeli? Křičela jsem celé hodiny?“ Znovu se zadívala

na Pennyinu rtěnku. „Počkej. Jsem celá vedle, jak je matná. Co je to?“

„Není skvělá?“ prohlásila nadšeně Penny a sáhla do batohu pro rtěnku. „Too Thot to Trot?“ četla z nálepky vespod. Kriste pane, měla pocit, že se při vyslovení jména líčidel posouvají ženská práva o několik desetiletí zpět.

„Jo! Já to věděla! Já mám moc ráda sady rtěnek Staxx? T-T-T-T jsou všude vyprodané, víd? Proč jsou dobré rtěnky vždycky jen v limitovaných edicích?“

„Jo, vážně?“ vyhrkla Penny, která neměla tušení, o čem mluví. „To je to nejhorší?“ Dívka souhlasně obrátila oči v sloup.

„Dobře, ty jsi tedy ve čtyři F,“ řekla a poklepávala nalakovanými nehty o podložku. „Výtahy jsou vzadu. Můžeš si vyložit, kdekoli uvidíš modrou značku. Aleeeeeeee...“

Položila na přístrojovou desku zalaminovanou červenou kartičku. „S tímhle můžeš dneska parkovat. Ale až budeš hotová, nezapomeň to vrátit na recepci.“

„Díky?“ opáčila Penny zvesela. „Zachránilas mi život?“

Dívka se rozzářila. „Já vím?“

Od předstíraného veselí bolely Penny tváře. Bylo opravdu pozoruhodné, že jí její pipinovský výraz a Celestina závislost na trendy make-upech můžou zajistit privilegia při parkování. Stačilo trochu tlachání, smíchu a vtipů, aby jí další dívka pomohla odnést věci do chodby. Pravidlem pro přátelství bylo dělat poprask. Zakrátko bude Penny stejně zbožňovaná jako Celeste. Bude si sice muset nechat provést lobotomii, aby to vydržela, ale možná to bude stát za to.

Když Penny otevřela dveře, všimla si následujícího: pokoj byl cítit osvěžovačem vzduchu a navrch plesnivým kobercem. Na to, že ho měla sdílet ještě s někým, byl nepříjemně malý. Navíc byl už obydlený černovlasou dívkou sedící na posteli u okna. A nebyla to její spolubydlící. Penny a Jude Langeová si během léta dvakrát psaly na Skypu, ale to nebyla tahle holka ve slunečních brýlích a širokém klobouku. Dívka ani nevzhlédla od mobilu.

„Ahoj?“ řekla Penny a začala tahat své věci dovnitř.

Dívka beze slova pokračovala v psaní.

Penny si odkašlala.

Dívka si konečně sundala své obrovské oslnivé brýle a krátce pohlédla na Penny. Měla dokonalé obočí a hnědou semišovou vestu s třicet centimetrů dlouhými střapci.

„Kde je Jude?“ zeptala se tónem, který prozrazoval, že považuje Penny za něco jako uklízečku.

„Hm, nevím.“

Dívka obrátila oči v sloup a znovu se věnovala svému telefonu.

Penny se na ni zadívala a znovu litovala, že nedokáže někoho zpopelnit nenávisným pohledem.

Možné reakce na možnou vetřelkyni, která je možná maniak a možná má pod kloboukem zavírací nůž:

1. Bojovat s ní.
2. Začít vřískat a rvát si vlasy, aby viděla, že jsem ještě větší blázen a nenechám se zastrašit.
3. Představit se a získat další informace.
4. Nevšímat si jí.

Penny si naprosto očekávaně vybrala cestu nejmenšího odporu. Vyndala z tašky kosmetickou taštičku a zamířila rovnou do koupelny. Byla sotva veliká jako záchod. Hlavu jste si mohli umýt vsedě na míse, s hlavou strčenou do sprchového koutu. Penny položila taštičku na nádržku. Pak si uvědomila, že při spláchnutí by se na ni mohla dostat sprška něčeho nepěkného, a postavila ji na roh umývadla.

Z další tašky vyndala roli toaletního papíru, antimikrobiální sprchový závěs, držák na zubní kartáček, který dole neměl misťičku na odkapávající vodu, zbrusu novou podložku do sprchy a ručníky. Penny si všechno logicky uspořádala. Toaletní papír zavěsila tak, aby se odebíral seshora (zezdola je to pro vrahy).

Když skončila, vyšla z koupelny a zahájila bod tři. „Penelope Leeová, Penny,“ řekla a natáhla k dívce ruku.

Dívka vstala a tak dlouho se znechuceně dívala na Pennyinu

ruku, až ji spustila. Penny měla oči v úrovni jejích prsou (varianta číslo jedna by nebyla rozumná). „Mallory Sloane Kidderová,“ řekla a nepřestávala psát. „I když právě si měním jméno na Mallory Sloane. Z profesionálních důvodů.“

Mallory měla symetricky vyklenuté oční stíny, plné rty a špičaté metalické nehty. Penny netušila, o jaké profesi mluví.

„Herečka,“ řekla rázně Mallory Sloane, dříve Kidderová. Znovu se posadila a přehodila nohu přes nohu. Nehty jí zuřivě klapaly po displeji mobilu. „S nudnou Broadwayí jsem už úplně, ale úplně skončila.“

Penny přemýšlela, co znamená úplně, ale úplně skončit s nudnou Broadwayí. Zřejmě to se skutečnou Broadwayí v New Yorku nemělo nic společného. S dostatkem fantazie by se roh East César Chávez a Chicon dal považovat za nudnou Broadway.

„To je úžasný,“ opáčila Penny.

Mallory zvedla prst, aby dala najevo, že má počkat.

„To je Jude,“ řekla a nepřestávala psát. „Tvoje spolubydlici.“

„Paráda.“

„Je to moje nejlepší kamarádka.“

Ťukyty ťuk, ťukyty ťuk.

„Už od šesti let.“

Penny obrátila oči v sloup. Udělala to rychle, aby jí tahle obryně nenakopala zadek.

„Děje se něco?“

Mallory znovu zvedla prst. Penny napadlo, kolik síly by asi musela vynaložit, aby jí ho natřikrát zlomila.

„Chce se s námi sejít v kavárně na Dragu.“

Musí existovat nějaké pravidlo, které zakazuje odcházet s neznámým člověkem na nějaké jiné místo. Vždyť její nová spolubydlici a tahle nesnesitelná obryně mohly být „nejlepší kamarádka“ z nějakého fetišistického spolku, který se specializuje na sekání asijských dívek do karbanátků. Bylo to tak typické. Penny byla na koleji deset minut, a už hrála druhé housle.

„Jdeme.“ Mallory si začala sbírat své věci a pak se zadívala na váhající Penny.

„Hele, mají tam koblihy.“

Penny popadla batoh.

Mallory Sloane Kidderová byla sice kráva, ale její argument byl neprůstředný.

SAM

Jude se usmála na Sama.

Sam se usmál na Jude.

Jude se usmívala líp než Sam.

Sam si pamatoval, kdy se na něho poprvé usmála. Bylo to před deseti lety o Vánocích. Sam jí otevřel dveře a měl dost mizernou náladu. Dost na tom, že si musel obléknout kousavé kalhoty, které se mu v rozkroku shrnovaly, ale aby toho nebylo málo, donutila ho jeho matka Brandi Rose, aby si vzal i kravatu.

„Vezmi si kravatu.“ Přesně takhle to řekla. Ve vlasech měla natáčky a byla cítit parfémem, který se záhadně objevil ve skleněné slze na polici v koupelně.

„Pospěš si.“ Pleskla ho přes paži, když se kolem něho protahovala do jejich komicky útulné chodby. Sam se díval, jak se kolébá do kuchyně, a snažil se ji vidět tak, jak by muž měl vidět ženu. Vypadala ztrhaně. Popraskané cévky na nose měla zapudrované, a to ji dělalo ještě starší.

„Jakou kravatu?“ opáčil. Během jedenácti let jeho života nikoho nenapadlo, aby mu koupil kravatu. Dopáleně vyndala jednu z šatníku na chodbě, kde byly zabalené otcovy věci, a hodila mu ji. Byla vínová a zelená, v dolní části zdobená notami.

„Umíš si to vůbec uvázat?“ houkla a zapnula vysavač.

„Samozřejmě,“ houkl také.

Našel si to na YouTube.

Když měla jeho matka v hotelu volno, trávila ho obvykle ve svém pokoji a pro celý svět byla mrtvá. Ale poslední týdny byly něco úplně jiného. Celé dny pekla, uklízela a nakupovala sváteční výzdobu, kterou si nemohli dovolit. Sam její nervózní vitalitu sledoval s neklidem, přestože ho nečekaně uklidňoval pohled na plechy plné švestkových a meruňkových koláčků. Děla také perníkové hvězdy, *zimsterne*, jak říkají Němci, které provoněly vzduch skořicí a vyvolávaly v Samovi vzpomínky na šťastnější časy. Jako když jednou trávili Vánoce jako rodina, s hnusným plastovým stromkem, pod kterým bylo pro Sama v novinách zabaleno několik tátových vinylových desek.

Svátky neslavili už několik let a podle toho, jak byla Brandi Rose podrážděná a jak se jí třásl ruce, poznal, že je zase aspoň jednou střízlivá.

Sam si povolil kravatu a otevřel dveře. Brandi Rose toho moc nenamluvila a kromě té poznámky o kravatě a připomínek, aby koukal vypadat dobře, vůbec netušil, co má v plánu. Nečekal návštěvu. A už vůbec ne dítě. Natož rozesmátou sedmiletou blondýnku v modrých sametových šatech a s ohonem. Měla stejný koňský obličej jako vážný brunet vedle ní. Ten měl černé oči chladné jako tůň a za ním a dívkou stál nový přítel Brandi Rose, pan Lange. V ruce držel červenou saténovou tašku, ze které vykukovala lahev sektu. Když uviděl, že přišel otevřít Sam, jeho úsměv na vteřinu zakolísal.

„Veselé Vánoce, chlapče,“ zahřímal pan Lange.

„Ahoj,“ řekl Sam.

Pan Lange byl mlád šedesát devět let. Tak to řekl Samovi, když se poprvé setkali, a kroutil obočím, když říkal „šedesát devět“. Asi měsíc byl snoubencem Brandi Rose. Sam se s ním během jejich povážlivě krátkých námluv setkal jen jednou. Šli do steakové restaurace Texas Land & Cattle a tahle mumie se stále dotýkala mámina kolene. Sam si říkal, jestli dotek jeho ruky není podobný doteku větve se suchými listy, protože pan Lange měl na kloubech prstů tuhé bílé chlupy.

„Je to dračice,“ řekl Samovi a znovu pohladil jeho mámu po

stehně. Poznali se na recepci v hotelu Marriott, kde Brandi Rose pracovala a pan Lange často přebýval. „A taky starosvětská. Dala si na čas, dokud neviděla, že to myslím vážně.“ Zdvihl jí ruku, aby Sam dobře viděl, že se jí na prsteníku leskl smaragd ve tvaru slzy. Byl to kámen jejího znamení. Brandi Rose se zahihňala. Byl to neznámý, dutý zvuk, který Sama vyděsil.

„Tohle je můj syn Drew,“ řekl pan Lange a poplácal druhého muže po rameni. „A moje vnučka Jude.“ Sam každému pokývl.

„Ach,“ zajíkla se Brandi Rose, která se objevila za Samem. Měla přiškrcený hlas, vyšší než obvykle. „Říkal jsi, že nás vyvedneš...“ Zjevně také nečekala žádnou společnost.

„Ty nejsi Sam,“ přerušila ji dívka. On a jeho matka podle všeho měli tu čest dlít ve společnosti tří generací géníů. Muži byli v oblecích. Sam si kravatu zase raději utáhl.

„Je to moje vina,“ řekl Drew a napřáhl k Brandi Rose ruku. „Nedal jsem se odbýt.“

Uchopila ji a Sam instinktivně vykročil kupředu, aby mámu chránil.

„Měli jsme vánoční oběd u Driskilla,“ vysvětlil Drew, a nenuceně tak poukázal na skutečnost, že Sam a jeho matka nebyli pozváni do přepychové hotelové restaurace. „Jak asi tušíte, pomyslení na to, že si otec bere někoho naprosto cizího, se mi prostě úplně nezamlouvalo. Chtěl jsem vidět, jaká je jeho nová paní.“ Řekl to zdvořilým tónem, který popíral smysl jeho slov. Měl podezření, že Brandi Rose je zlatokopka.

„Ach,“ řekla Brandi Rose znovu a Sam bojoval s pokušením zabouchnout dveře.

„Jsi moc malý na to, abys byl můj strýček,“ špitla Jude.

Paměť je zvláštní věc. Sam si nedokázal vybavit jedinou podrobnost z předloňského Dne díkůvzdání nebo co dělal na minulý Nový rok, ale z prvního setkání s Jude si pamatoval všechno.

To děcko nedokázalo zavřít pusu. Pan Lange a Brandi Rose udělali s šampaňským krátký proces a Drew odstavil Jude s talířem koláčků do Samova pokoje, aby si „dospělí mohli popovídat“.

Judina rodina byla v balíku. V sedmi letech už měla vlastní

iPad a mobil a pytel „cestovních her“. Přestože se jí Sam snažil ze všech sil ignorovat, nepřestávala žvanit.

„Umíš hrát vrhcáby?“ Rozložila desku a kameny na jeho posteli. Sam namísto odpovědi zesílil hudbu ve svých laciných sluchátkách a otočil se zády. Dokud jekot nezačal být nesnesitelný. To je nevýhoda mobilních domů. Zdi jsou tenké jako oplatka. Jude vykulila oči.

Sam si povzdechl, zapojil sluchátka do Judina iPadu a nasadil jí je. Ukázal jí pár videí. Vyslovené hitovky jako třeba jezevčíky na trampolíně nebo mladé pandy, které se kroutily v rytmu taneční hudby. Byl tam i báječný sestřih papouška kakadu, který hrál nohama na klavír. Jakmile se Jude zabrala do instruktážního videa, na němž nějaká žena vyráběla koláčky připomínající odbarvené džíny, šel Sam zkontrolovat mamku.

Škvírou ve dveřích uviděl matku samotnou u umyvadla. Upíjela z vysoké sklenky, která zřejmě obsahovala stejný díl džusu a vodky. Muži nebyli v dohledu, ale rozhodně byli v doslechu. Následující hodinu se Sam a Jude dívali na videa. Pozdě odpoledne dospěl Sam k názoru, že už nejspíš padlo nějaké rozhodnutí. Doufal, že svatba nebude, že neuvážená nabídka byla jen dílem senilního staříka a že ten jeho trouba syn zachrání situaci. Takové štěstí ale neměli. Šťastný pár se vzal o několik týdnů později a strávili pětidenní líbánky na Mayské riviéře. Přes veselou svatbu a nekonečné sliby je manžel Brandi Rose neodstěhoval z jejich mobilního domu, dokonce ani nestrávil noc v její posteli.

Když Langeovi odcházeli, Judin táta si vyzvedl dceru, vyndal peněženku, a aniž by se na Sama jen podíval, vytáhl z ní čtyři dvacetidolarovky a hodil mu je na postel. Beze slova za sebou zavřel.

• • •

„Strýček Sam!“ zašvitořila Jude.

Pět let důsledné ortodontické léčby a používání obličejové masky pro zpětný tah téměř smazalo její podobnost s koněm.

„Ahoj, Jude,“ řekl. Překvapilo ho, že ji znovu vidí. Před mě-

sícem spolu byli na kávě, když se zastavila, aby trochu poznala město, ale následujících několik týdnů Sama ani ve snu nenapadlo, že opravdu opustí Kalifornii, aby studovala jen šest bloků odsud. Jude teď měřila sto padesát pět centimetrů oproti Samovým sto osmdesáti třem centimetrům (no dobře, měřila přesně sto padesát pět a půl centimetru to bylo pět stop a jedenáct a půl palce), ale zatímco Sam byl kost a kůže, Jude byla pevně stavěná. Měla ten zářivý zdravý výraz, typický pro lidi ze sluncem políbeného Západního pobřeží. Sam by se vsadil, že v páce by proti ní neměl šanci. V její přítomnosti cítil zvláštní ochranné nutkání – podle jeho představ se tak k sobě lidé v normálních rodinách chovali – a zároveň byl nespůj.

„Jejda!“ zapištěla Jude a objala ho. „Strýček Sam!“ Takhle ho oslovovala v záplavě textovek, jimiž oznamovala svůj příjezd. Říkala si, že je to přemrštěné, protože Sam nebyl zrovna exemplární hurá Američan. A už ani nebyl její strýček. Prokleté spojení Brandi Rose a pana Langeho vydrželo necelé dva roky. Měsíc před tím, než by musel platit alimenty, požádal o ruku pětadvacetiletou servírku z Cracker Barrelu v Budě.

Tlak jejích opálených paží mu byl příjemný. Cítil úlevu. Od chvíle, kdy ho někdo prostě láskyplně objal, už uplynulo několik měsíců a jeho bývala neteř byla jako obrovský zlatý retrívr, který si vás zamiluje na první pohled.

„Máš hlad?“ zeptal se a vykroutil se z jejího obětí. „Mělas dobrý let? Jsou tu vaši? Jaké je být v prváku?“

Pauza.

„Máš ráda otázky?“

Sam si rozpačitě urovnal vlasy a napil se kávy, aby nějak zaměstnal ruce.

„Kofein je sakra droga,“ řekla s vážným výrazem a pohlédla na jeho šálek.

Zasmál se.

„Pokud jde o tvoji první otázku – šilhám hlady,“ pokračovala Jude. „Let byl v pohodě. Rodiče se nemohli dohodnout, kdo mě má doprovodit, tak se dohodli, že nikdo. Rozvádějí se.“

„To mě mrzí.“

S její matkou se Sam setkal jen jednou – byla opálená a k obědu byla oblečená jako na jógu – a jejímu otci nikdy nepřišel na chuť.

„To je v pohodě,“ opáčila a ušklíbla se. „Bylo to s nima hrozný. Mimochodem tě pozdravují.“

„To sotva.“

Jude se zasmála.

„No jo, máma ne,“ přiznala, „ale táta se na tebe opravdu ptal. Zajímalo ho, jestli se chceš vrátit do školy.“

Sam pokrčil ramený. „Uvidíme.“ Vracel se, ale ne na Texaskou univerzitu.

„Hele.“ Sevřela mu předloktí. „Aspoň za mnou nebude jezdit. Sice se narodil v Dallasu, ale stále si myslí, že Austin je dobrý jen pro narkomany a hipíky na penzi.“

Sam se suše zasmál.

„Ach,“ pokračovala Jude, „nevím, jaké to je být v prváku, otázky mám ráda a tím prvním, co jsem chtěla udělat, bylo pozdravit tě.“ Znovu nasadila svůj žhavý úsměv a zamávala mu před nosem.

„Ahóóój!“ Byla jako obrázek.

„Nápodobně,“ řekl Sam a položil na stůl talíř s pečivem. „Tohle jsem udělal pro tebe.“

„Páni, pro mě?“

„Koblihy a višňové koláčky.“

„Počkej, tos vážně dělal ty?“

Přikývl.

„Ježkovy voči, tady budu pečená vařená. Netušila jsem, že umíš péct.“

„No, jsou smažené,“ opáčil. Přemítal, co znamená to „pečená vařená“.

„Tím líp.“ Jude vyndala mobil. „Řeknu kamarádům, aby se zastavili.“

Sam přikývl.

V tomhle Jude vynikala. Byla společenská, někdy až přehnaně. Společně byli vrženi do rodinných vztahů a on si nakonec zvykl

i na nepřetržitý proud jejích slov. Byl to příjemný oddech od neustálé nevraživosti dospělých, a dokonce ani po rozvodu Jude nedovolila, aby ztratili kontakt. A on se snažil. Jude si pamatovala jeho narozeniny a o prázdninách posílala legrační zprávy a nevyžádané novinky ze svého života. Její vstřícnost nedokázalo nic narušit. Sam naopak od chvíle, kdy vymazal všechny své kontakty na sociálních sítích, netušil, kdy má Jude narozeniny.

„Dáš si kafe nebo něco?“ zeptal se.

„Ledovou kávu,“ prosím.

„Mléko, cukr?“ Další věc, kterou o ní nevěděl.

„Spoustu,“ opáčila se zářivým úsměvem.

• • •

„No ne!“

Dovnitř naklusala vysoká hnědovláska oblečená jako na pouštní festival a v těsném závěsu za ní vešla dívka, která zlověstně připomínala drobnou Asiatku z japonského hororu *Nenávist*.

„No ne!“ zaječela Jude a objala brunetku, až jí štrápce na vestě zacinkaly.

„No konečně, ty potvoro!“ vykřikla vyšší dívka. Svými dlouhými sukovitými končetinami Samovi připomínaly královské kraby zaklesnuté v objetí.

Asiatka se na něho kratičce usmála, ale pak si to rozmyslela. Odpověděl úšklebkem.

Jude uvolnila sevření svých opálených paží a vrhla se na menší dívku. „Ahojky,“ zazpívala s ústy téměř v jejích vlasech a skoro jí zvedla ze země. „Tak ty jsi Penny.“

Dívka popleskala jeho neteř dvakrát po krku a bezmocně mu pohlédla do očí.

„Tohle je moje nejlepší kamarádka Mallory,“ řekla Jude. „A moje spolubydlící Penny.“

„Takže ty jsi strýček Sam,“ řekla Mallory a stiskla mu ruku. Měla silné sevření. Takové, které se rychle změní v zápolení, kdo sevře silněji.

„Já jsem Mallory Sloane,“ řekla Mallory Sloane.

„Těší mě,“ opáčil a nenechal se vyprovokovat ke snaze rozdrtit jí ruku. Svůdně si skousla dolní ret. Sam se usmál a rychle se pozdravil s tou druhou. Mávla někam vlevo od jeho ucha.

„Tak co si dnes dáte, dámy?“

„Uděláš mi flat white?“ zeptala se Mallory, která si ani uvnitř nesundala sluneční brýle.

Sam nesnášel to amatérské označování složitých variant kávy, ale přesto se je už dávno naučil.

„Jistě,“ opáčil a začal mlít malou dávku zrn.

„Víš, co to je?“ popíchla ho.

„Jo. Latté s upraveným poměrem kávy k mléku. S mikropěnou.“

„Dobrý pokus, Mal,“ poznamenala Jude.

„Co si dáš ty?“ zeptal se. „Penny, víd?“

Sam sledoval její pohled a narazil na její boty. Náhodou byly stejné jako ty jeho, jenom menší.

„Bezva vkus,“ řekl a pokývl k jejím nohám.

Penny otevřela ústa, ale nevypadla z ní ani hláska.

Díky kolejní loterii vznikala ta nejroztodivnější uskupení. Samův bývalý spolubydlící z prváku, Kirin Mehta, byl náměsíčný a každý víkend se ve spánku vyčural v rohu jejich pokoje. Sam doufal, že už kvůli Jude budou spolu tyhle dvě holky, nemá a sex-bomba, vycházet.

„Budu hádat,“ řekl Penny. „Dáš si půl na půl suché cappuccino s karamelovým sypáním?“

Penny si odkašlala a přikývla.

„Něco nesedí?“ zeptal se, protože si byl celkem jistý, že zrovna tohle nechtěla.

Sam koutkem oka sledoval Penny. Rozcuchané vlasy jí dodávaly šaškovský výraz. Vypadala jako ve spěchu načmáraná kresba.

„Vlastně, mohla bych si dát ledovou kávu?“ špitla.

„Samozřejmě že bys mohla,“ opáčil významně.

„Ach, strýčku Same?“

Otočil se a uviděl Mallory, jak se k němu naklání a lokty se opírá o bar. Její nikoli malá prsa se mu tyčila téměř přímo proti

bradě. Stříbrně nalakovaným drápkem si stáhla sluneční brýle. Zjevně už uplynulo příliš mnoho času, co si někdo naposledy Mallory všiml.

„Co je?“

„Opravdu pečeš?“

Přikývl.

„Někdy bys možná mohl něco upéct i mně,“ řekla a provokativně naklonila hlavu.

Také naklonil hlavu.

„Žádné možná, Mallory. Teď si vezmi z Judina talíře a pak upeču i pro tebe. Hodně štěstí.“

„Jsi divnej,“ zahihňala se a odkvačila za svou přítelkyní.

Sam potřásl hlavou. Rozhodně si nechtěl začínat s prvandou. Natož pak s kamarádkou Jude. Ani on nebyl takový trouba.

PENNY

Všechny tři dívky se posadily na květovanou pohovku vzadu. Jude seděla uprostřed. Když odložily své šálky, všimla si Penny, že Jude má stehno téměř dvakrát delší než ona.

„Hele,“ naklonila se Mallory k Penny. „Jude říkála, že jsi taky jedináček.“

„Hmm.“

„Já mám dvě mladší sestry,“ pokračovala Mallory a usrkla trochu kávy. „Jude se zatím nikdy nemusela o nic dělit, dokonce ani o pokoj.“

Jude šťouchla svoji kamarádku do žeber a vzala si další koblihu.

„Mal se ti snaží jemně naznačit, že jsem špindíra.“ Jude se zakousla do koblihy a na důkaz svých slov měla okamžitě klín plný drobků. „Hele, užívám život a nemám čas na takové pitomosti, jako je úklid. Kromě toho každý ví, že géniové jsou nepořádní.“

Mallory pokračovala.

„Náhodou jsem si už dřív všimla, že jsi mimořádně pořádná. Bude to zajímavé. Já bydlím v Twombly, ale budu tady hodně často.“

Ach, Twombly. Ubytování pro smetánku.

Penny připadalo zvláštní, proč Jude prostě nenavštívila Mallory v Twombly. V suterénu byla místnost na pilates a promítací sál, kde pouštěli filmy, které ještě běžely v kinech.

Sam si přinesl espresso a postavil si ho na kávový stolek.

„Můžeš si sednout chvilku s námi?“ zeptala se Jude.

„Vteřinku,“ opáčil. „Hned jsem zpátky.“

Dívky sledovaly, jak odchází.

„No ne,“ řekla Penny, když si uvědomila něco, co bylo zřejmé na první pohled. „Nejsou to jenom ty boty,“ zaseptala.

„Co?“ zeptala se Mallory hlasitě. Penny se naklonila blíž.

„Já a tvůj strejda máme stejný styl.“

Jude a Mallory natáhly krky. Byla to pravda. Oba měli na sobě černá trička s tříčtvrtečním rukávem, černý opasek s leštěnou stříbrnou přezkou, vypasované černé džíny s dírami na kolenou a černé kotníkové tenisky.

„Proboha,“ hlesla Jude. „Když jsme byli děti, byl to zapřisáhlý skejták. Nevšimla jsem si, že přešel na temnou stranu.“

Mallory si odfrkla.

„Vzpomínáš si, jak jsi v šesté třídě nosila kabelku s řetízkiem a ty odporně plandavé maskáče?“ zeptala se Mallory. „Bylas strýčkem Samem úplně posedlá. Sleduj, Jude bude ode dneška nosit smutek.“

Sam urovnával prázdné hrnky na táč. V jinak dokonalých vlasech měl neposedný pramen, který rostl opačně než ostatní a nedal se učesat. Nejspíš ho nesnášel. Penny měla takové věci ráda. Když se jedna maličkost vzepřela celku. Ráda by si na něj sáhla. Podívala se stranou dřív, než si mohl někdo všimnout jejího upřeného pohledu.

Mallory se zakousla do koblihy. „Fuj,“ řekla a mlaskla jako malé děcko. „Nesnáším pistácie.“ Nehty vyndala z úst vlhký žmolek a položila ho na stůl.

Penny v duchu zasténala.

„Tak proč si bereš koblihu s pistáciemi, Mal?“ zeptala se Jude. „Vždyť je vidět, že na ní jsou zelené kousky pistácie!“

Jude vzala vlhký žmolek *holou rukou* a rozhlížela se, kam by ho mohla vyhodit.

Penny v duchu ještě víc zasténala.

Bleskově z batohu vylovila vlhčené ubrousky a jeden podala Jude. Pak si aspoň na dlaně stříkla dezinfekci, když už si nemohla vyčistit mozek. Nejlepší přítelkyně je jedna věc, ale tohle bylo

perverzní. Kdo sahá na něčí napůl rozžvýkané jídlo? A především kdo plive napůl rozžvýkané jídlo na veřejnosti?

„Díky,“ řekla Jude a zabalila žmolek do ubrousku. „Jaký je ten koláč?“

„Dobrý.“ Penny poslala zbytek dál a vzala si půlku koblihy dřív, než Mallory upatlala ostatní.

„Sakra.“ Jude se napřímila. Na bílém tričku se jí rozplácl jasně rudý kousek náplně.

Penny volnou rukou podala Jude další ubrousek a tyčinku na odstraňování skvrn.

„No ukaž?“ Mallory jí sebrala batoh z klína dřív, než se Penny stačila ohradit. „To je něco jako klaunský auto? Příště vytáhneš žebřík a mikrobuse Volkswagen?“

Penny se chtěla zeptat, kdo by cpal mikrobuse do auta, místo toho se snažila vzpomenout, jestli si do batohu nezabalila něco pokořujícího.

„Dobrý bože, ty se připravuješ na konec světa.“ Mallory se prohrabávala batohem. „Rychloobvazy, pomáda na rty, tampony... Už jsem slyšela o mladistvých matkách, ale ty jsi mladistvá babička, nebo co. Řekla bych, že tam máš snad i balíčky sladidla Sweet'n Low a k tomu pár slevových kuponů. Okouzlující.“

„Děsně okouzlující,“ opakovala Jude a tyčinkou na skvrny si čistila tričko.

Penny ale nesnášela slovo „okouzlující“. Příliš všechno zjednodušovalo.

Mallory dál vykládala obsah Pennyina nouzového batohu na stolek, jako kdyby to byly chirurgické nástroje. Dezinfekci na ruce, špunty do uší, flash disk, ibuprofen, vatové tyčinky, vlásenky, šití, tužičku IKEA...

„Á, a jeden kondom.“ Mallory zvedla plastový čtvereček mezi palcem a ukazovákem.

To stačilo.

Penny popadla kondom a batoh a začala sbírat věci ze stolu.

„Mal,“ pokárala ji Jude a shrnula věci na hromádku. „Nebuď slepice.“

„Copak nemůžu být zvědavá?“ namítla Mallory. „Kromě toho neříkám nic ošklivého.“ S výrazem samolibého uspokojení se opřela a změřila si Penny. „Máš to všechno tak srovnané. Budu hádat. Jsi mimořádně nadaná Asiatka, která přeskočila deset ročníků? Je ti teprve dvanáct a už jsi v prváku?“

Penny zírala.

„No tak, mně to můžeš říct,“ řekla Mallory.

**Přiměřené reakce na mírně rasistický slovní útok,
který byl zároveň tak trochu komplimentem:**

1. Vytlouct z ní duši zbytkem té pistáciové koblihy.
2. Chladně jí odpovědět, že *jsi* génius a čarodějnice a že vedlejší účinkem tvého poutacího kouzla je plešatost nepřátel. Zvlášť rasistických parchantů.
3. Seřvat Jude a zakázat Mallory vstup do jejich pokoje.
Všechny zfackovat.

„No tak, Penny,“ řekla Mallory po chvíli. „Jenom jsem si dělala legraci.“

„Víš co?“ obrátila se Penny na Mallory. „Chovala jsem se k tobě laskavě jenom ze zdvořilosti. Nemusíš být bezdůvodně zlomyslná a mít rasistické náarážky. A už vůbec ne takové otřepané.“

Penny ucítila známé šimrání vlhkosti v očích. Málodky brečela kvůli smutným věcem, většinou jen ze vzteku. Byl to snadný a rychlý způsob, jak prohrát hádku. Zhluboka se nadechla a dlouze vydechla.

„Komu sakra říkáš rasista?“ opáčila Mallory. „To je urážka...“

„Proboha, uklidni se, Mal,“ řekla Jude.

„Já jsem všechno možné, ale rasista rozhodně ne,“ vztekala se Mallory.

„To říkají všichni rasisti,“ vyprskla Penny. Obrátila oči v sloup tak, že si viděla dovnitř hlavy.

Dopily kávu. Penny přemítala, jestli život na koleji bude takhle zábavný. Bylo to stejné jako na střední, ale tady se jí školní život dostal až do ložnice. Paráda.

Ticho nakonec prolomila Mallory.

„Můj kluk má novou dodávku.“

Po jejich slovech se ticho ještě prohloubilo.

„Jen jsem se pokusila změnit téma,“ řekla po chvíli Mallory.

„Jakou značku?“ nechala se obměkčit Penny.

„Nissan.“

„Mallory chodí s Benjaminem Westerlym,“ poznamenala Jude významně.

„Kdo to je ten Benjamin Westerly?“

„V Austrálii je hodně známý,“ řekla Mallory.

„Nemám ponětí,“ poznamenala Penny.

Jude se zasmála.

„Ben má kapelu,“ vysvětlovala Mallory. „Zhruba sto tisíc lidí ho naprosto zbožňuje. Má zástupy oddaných fanoušků. Navíc je mu jednadvacet. Austrálie je neuvěřitelně progresivní. Mají předsedkyni vlády.“

Pro Penny byli Australani něco jako druhořadí, bizarní Britové. Ale na druhou stranu osobně žádného Australana neznala. Ale bylo podezřelé, že všem ostatním místům na zemi dominují savci, ale Australané mají svoje vačnatce. Páni, Penny je možná taky rasistka.

„To je skvělý,“ řekla po chvíli.

„Uteklo mi něco?“ Sam se k nim připojil a vedle svého šálku postavil další espresso. Penny se zadívala na oba šálky.

„Odražené,“ poznamenal a konečně si sedl do křesla vedle ní. Penny to slovo milovala. Byl to téměř dokonalý způsob popisu teploty. Stejně to měla se slovem „dřeh“. Celé přímo dýchalo houbovým vnitřkem pomerančů.

Sam se přes ni natáhl pro sáček cukru. „S dovolením.“

Penny zatajila dech a zaklonila se, aby mu nedýchala do obličeje. Zahlédla kousek tetování pod rukávem trička. Byla to buď ruka, nebo ruce. Okamžitě ho zařadila mezi tři nejerotičtější pohledy v životě.

„Všechno bylo vynikající, Same,“ zavrňela Mallory.

Samovo křeslo bylo o něco vyšší než jejich pohovka. Elegant-

ně zkřížil nohy. Penny málem omdlela, když se pravým kolenem otřel o její levé. Když ho viděla s tím směšně malým espressem v hubených prstech, blesklo jí hlavou, jestli náhodou není gay. Ale to rozhodně nebyla její věc.

„Na které předměty ses zapsala, J?“

„Už jsem, J?“ zeptala se Jude.

Sam se zasmál. „Zkouším to.“

Poškrábal se na bicepsu a odhalil náznak dalšího tetování pod rukávem. Bylo to nějaké zvíře. Penny stále cítila žár na koleni v místě, kde se ho dotkl, a zrudla. Ráda by věděla, co je to za tetování. Možná koňská hlava. Snad šachová figurka. Černý jezdec.

Penny by asi zvolila střelce, pokud by si měla vybrat nějakou figurku z šachovnice. Střelci jsou nenápadní a výkonní. Jejich pohyb je téměř neviditelný. Mallory a Jude by si asi vybraly královny. A Pennyina matka taky, když už je u toho.

Strýček Sam.

Sam by mohl hrát v kapele. V zasněné, zasmušilé kapele. Penny považovala cigarety za zbytečnost a smrděly jí, ale představovala si, že Sam by s cigaretou vypadal bezvadně.

Proboha, sama by cigaretu vykouřila, kdyby jí jednu nabídl. Byl by z nich úžasný pár, kdyby se oba ve stejném oblečení opírali o zeď a pohodově kouřili.

Byla by to stejná pohoda jako glaukom a rakovina plic.

Penny v životě nevykouřila jedinou cigaretu. Kdyby si spolu skutečně zapálili, dostala by nejspíš nekonečný záchvat kašle, který by skončil až pořádným prdem.

Ježíši, hulit společně.

Ale vážně, co se to s ní děje? Kromě toho má kluka. Snažila se vybavit si Markův obličej, ale nedostala se dál než k linii jeho nosu a vlasům. Mark, který v pátém ročníku jako bílý kluk přišel s karibskými copánky a celou zimu chodil v neprané modré flísové mikině.

Sam byl jiný. Uhlazený. Přemýšlivý a hubený. Portrét od Ego-na Schieleho. Pokud ji neklamala paměť, byl chráněncem Gustava Klimta a měl sklon kreslit vlastní akty.

Akty.

„Tak,“ Sam se opřel a zkrřížil paže. „Jaký máte hlavní předměty?“

Schiele zřejmě nepoužíval výraz „jaký“.

„Mediální studia,“ řekla Mallory a načechrala si vlasy. „Chci být nejlepší.“

„Marketing,“ odpověděla Jude. „By to ten nejmíně nudný obor, který byl táta ochotný platit...“

Sam významně přikývl a přehrál otázku na Penny. Penny tuhle otázku nesnášela. Její odpověď obvykle vypadala domýšlivě.

„A co byl tvůj hlavní předmět?“ uhnula.

„Film.“

„Ach, studium filmu má na Texaské univerzitě skvělou úroveň,“ řekla hlasem o oktávu vyšším než normálně. „Chci říct, že odsud pocházejí nezávislé filmy, bratři Duplassovi, Luke a Owen Wilsonovi, Wes Anderson...“ Nedokázala zastavit ten slovní průjem.

„Wes Anderson promoval z filozofie,“ přerušil ji Sam.

Zrudla ještě víc.

Tak mě zab.

Sam nasadil odzbrojující úsměv.

„Ani nevím, kde jsem se to dozvěděl,“ řekl.

„Proč film?“ zaskřehotala Penny. Netušila proč, ale nějak věděla, že ve skutečném světě nezáleží na tom, co si vyberete. Lidé málokdy směřovali svoji kariéru podle hlavního předmětu, ale byl to slušný Rorschachův test toho, jak sami sebe vnímají. Vypovídalo to všechno o tom, jak vidíte sami sebe.

„Chtěl jsem točit dokumentární filmy,“ řekl. Penny zarazil ten minulý čas. „Na světě se děje tolik neuvěřitelných věcí, příběhů, které tě minou tiše a bez povšimnutí. Hitchcock říkal, že v normálním filmu je režisér bohem, ale v dokumentu je režisérem bůh. To se mi vždycky líbilo.“

Postavil na sebe hrnky od espressa.

Penny věděla, že jí z očí srší srdíčka. Byla zamilovaná až po uši. Nikdy neslyšela žádného svého vrstevníka mluvit o práci, kterou by chtěl dělat. I když Sam nebyl přesně v jejím věku. Penny